

D. Virginis Oetinganæ Historia

Irsing, Jakob

Monachii, 1643

C. IV. Quando Oetinga Christi legem acceperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64940](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-64940)

16 OETINGANA HISTORIÆ
CAPVT IV.

*Quando Oetinga, siue Pons Oeni
Christi legem acceperit.*

D Rupertum Boicæ gentis Apo-
stolum, ducémque ad Chri-
stianæ veritatis cognitionem
fuisse, cùm veterum monumentis
litterarum, tùm famâ ad nos à maio-
rib⁹ profectâ luculenter affirmatur.
At verò quo anno Boicam inierit,
Christiq; imbuere doctrinâ cœperit,
in magnâ varietate sunt, & dissensio-
ne scriptores. Causam disceptatio-
ni præbuêre Childeberti, Fran-
cum Reges. etenim cùm antiquissi-
ma Ruperti Vita, quam Surius ad
XXVII. Martii diem recitat; eius ad-
uentum ad Childebertum referat;
alii secundum, alii tertium intelli-
gunt; alii secundo aliquot annis
postponunt. Verùm vti in alio at-
que alio Childeberto, alii atque alii
consentunt; ita de certo anno in di-
uersas opiniones dissipantur.

Qui

Qui primo Childeberto, Parisien-
sium Regi, supparem faciunt Ruper-
ti aduentum ; eorum alii annum
DXL. alii DXXXVII. alii DXXXV.
alii DXX. edunt. Multis autem mo-
mentis approbare conantur, vltra
hunc Childebertum non posse pro-
ferri D. Ruperti aduentum. Primùm
quidem constat, Theodelindam,
Garibaldi I. Boiorum Regis filiam,
Authari Longobardorum Regi in-
matrimonium datam, anno Christi
DXC. &, eodem Authari demor-
tuo, Agilulpho nuptam. Fastidito
autem Arriani mariti connubio, Ca-
tholicam Agilulpho veritatem per-
suasisse: Longobardos, Regis auctori-
tatem secutos, eandem amplexos es-
se. Quis autem Theodelindam Chri-
stianā doctrinā erudiuit, si sexente-
simum post Christi annum, quod alii
dicunt, Boicam ingressus est Ruper-
tus, cùm hic, omnium consensione,
primus gentis doctor habeatur? Qui
venis.

*Sig. I. I. Reg.
Ital.*

venisse anno quingentesimo octo-
gesimo tradunt, Theodonem ali-
quem tunc Bois imperasse demon-
strēt necesse est: nemo enim est, qui
ad aliquem Theodonem Ruperti
aduentū referat, atqui ad eum annū
nullus Theodo commemoratul.
Iam Theodoni, quem sacro fonte
tinxit Rupertus, nupta erat Regino-
trudis: Theodoni, qui ad annum DC
XVI. profertur, Gleichtrudis, quæ
Lungauiæ ad D. Michaëlis cum ma-
rito sita est. Adhac, qui à S. Ruperto
Baptismate sacro initiatus est Theo-
do, ante Rupertum mortem oppeti-
it: qui circa sexcentesimum deci-
mum sextum vixit, post Rupertum
vitâ concessit. Deinde S. Rup-
ertus ad minus annos quadraginta Sa-
lisburgensi Ecclesiæ præfuit, magno
scriptorum veterum consensu. Qui
autem anno sexcentesimo decimo
sesto in Boicam venisse tradunt, nu-
merum annorum longè minorem ei-
tribu-

Rynn. in
Chron. Sa-
lisb.

Sar. V. S.
Rup.

tribuant oportet, cùm, si non vigesimo tertio, certè vigesimo octauo diciti sæculi anno vitam finierit. Præterea litteris famaque veteri traditur, quædam Boicæ templa ante annum sexcentesimum à D. Ruperto fuisse dedicata; cœnobia quædam condita: utpote Ratisbonense Oettinganumque Deiparæ facellum, vtrumque *Vetus* appellatum: sacrum D. Georgio Weltenburgense cœnobium: S. Petri Salisburgense: Mariæ in monte, ut vocant, Nonnarum: S. Maximiliani: S. Petri Seekirchense. Ad extremum uti Græci Olympiæbus, Romani Consulibus; ita Franci Regibus Parisiensibus tempora notare consueuerunt. Cùm ergo Childebertus secundus Metensisbus, primus Parisiensibus imperauerit; auctores, qui Childeberto Ruperti ad Boios aditum æquarunt, Parisiensem, non Metensem respicere debuerunt,

Gordon.

Qui

Qui Ruperti aduentum vltra
 Childebertum secundum, qui anno
 DC. decepsit, proferunt; eorum alii
 annum DC. XII. alii DC XVI. no-
 tant. Plurimum apud hos potest
 Arnonis Pontificis Salisburgensis,
 auctoritas. Is in Indice, quo Prin-
 cipum Boiorum in illam Ecclesiam
 liberalitatem complectitur, diserte
 Theodonis filium, & nepotem no-
 minat. Vnde ratiocinantur, eum
 Theodonem à Ruperto Christianis
 adiunctum, qui filium habuerit, &
 nepotem: talem autem circa annum
 sexcentesimum decimum sextum
 Boicæ principatum obtinuisse. Inde
 neque ad Theodonem aliud, neque
 ad Childebertum primum, quippe
 longissimo antè tempore vitæ fun-
 etos Ruperti aduentum referri pos-
 se. Deinde cum auctor Vitæ S. Ru-
 perti Childeberto Francorum Regi
 eius aduentum notet; aiunt eum
 Childebertum intelligendum, à quo
 iura

Andr. Ra-
 tisb. Abbas
 Attaich.
 Arenpeck.
 Velser. l. 4.
 Rader. in
 V. S. Rep.
 Brunn. l. 5.

iura Vangiones, quorum Pontifex erat Rupertus acceperunt. non autem acceperunt à primo, qui Parisiense; sed à secundo, qui Metense, siue Austrasiæ Regnum gubernauit. ex quo consequens esse videtur, immigrationem Ruperti in Boicam non esse ad primi Childeberti tempora retrahendam. Atque eorum, qui ita sentiunt, magna est hodie in historiâ Boiorum auctoritas. Haræus circa tertii Childeberti tempora Rupertum Boicæ inducit. Sed absque scriptorum argumentorumque fide. Ego, quoniam hæc disceptare curatiùs ad alios pertinet, nihil ausim statuere. Itaque, permisso lectoribus arbitrio, è salebris in æ quiora procedo.

Erat Theodoni iuncta matrimonio Reginotrudis, Francis orta Regibus, Childeberti, vel Theodeberti filia, veritate moribúsq; Christianis imbuta. Ea marito auctor fuit, vt

C doctri-

doctrinam Catholicam in Boicam
adseceret, & cum subiectis populis,
reliquo idolorum cultu, vera sacra
completeretur. Diuinæ legis in-
terpretem perquiritibus occurrit
Rupertus, Vangionum (hodie Wor-
matienses appellantur) Episcopus,
regio Francorum sanguine, vita san-
ctitate, factorumque gloriâ inclytus
Qui Reginoburgum (Boicę Regiam
euocatus, Theodonem Christianis
præceptis eruditum, cum magna
procerum populique multitudine
sacris Baptismi aquis abluit, genti
vniuersæ ad veri cultum Numinis
ditum referauit. Obitâ exinde, & ad
veritatis lucem erectâ Pannoniâ, re-
busque Laureacensis Ecclesiæ, pen-
collapsæ, restitutis, reliquum obien-
Ripense Noricum, incolas ad Chri-
sti legem accipiendam eloquenti
diuinâ permouit. Quo tempore
Pons Oeni, siue Oetinga, Norio
vrbs, felici veritatis lustrata sideret
Chri-

Christianis populis accessit. Com-
plurium sententia est, Ottonem ibi
Theodonis fratrem imperasse, virbi
que nouum, de suo, nomen Oetin-
gam indidisse, virpote qui eam bello-
rum cladibus deformatam instaurâ-
rit, regioque palatio exornârit. Ad
hæc à D. Ruperto Christianam le-
gem edoctum, saceroque fonte ablu-
tum esse. Pro quibus militat con-
stans vetustatis fama, sëpe, tacenti-
bus libris, vnica rerum præteritarum
nuncia: cuius pondus ac vim ostendit
Gretserus in Dñis Aichstettensi-
bus. Accedit vetus ad portam sa-
celli, occidenti obiectam, suspensa
tabula: quâ res cum anno contine-
tur his verbis:

ÖTTINGA OLIM NVNCV-
PABATVR PONTHVS, RO-
MANIS SVBDITA. DVX
OTTO SACRA LYMPHA
PER D. R VPRECHTV M
LVSTRATVS ÆDIFICA.

C 2 VIT

Agent. in
Annal.
Hund. 1. p.
Annal. var.
Eccles.
Canis. 1. 3.
di B. V. &c.

A
Hunc nu-
merum alii
accipiunt
pro 7. alii
pro 4.

VIT HOC SACELLVM AN-
NO 515, ET CONSECR A-
TVM EST IN HONOREM
NOSTRÆ DOMINÆ. VRBS
NOMEN A DVCE ACCE-
PIT &c.

Velfor.
Gevvold V.
Ponta Oeni.
6.

Hunc Ottonem alii, contra commu-
nem populi scriptorūmque multo
rum sensum ad commenta relegant
vnā cum Theobaldo fratre, quem
Pisonii (Bauzanum est, Tirolis oppi-
dum) salutaribus Baptismi aquise-
piatum tradunt iidem, qui Ottonem
Oetingæ imperasse docent.

CAPUT V.

*De facello, cultui Deiparæ, à S.
Ruperto, dedicato.*

Quod hodie Deiparæ sacrum
& non Germaniâ tantum vni-
uersâ, sed exteris etiam regni
celebre, Oetingæ sacellum visitur
Planetis olim dicatum fuisse, res vu-
go est indubiæ fidei, à maioribus fa-
miliis